

ANGELČEK

Priloga „Vrteu“.

Štev. 6.

Ljubljana, 1. junija 1912.

XX. tečaj.

Zvečer.

8. Poletni večer.

Tam nad gorami
zarja žari,
z bleskom čarobnim
snežne vrhove
gorske zlati.

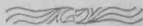
S temnimi krili
noč iz daljin
tajnostnih plava,
da se počije
trudni trpin . . .

V dihu večernih
sapic polje
giblje se žitno;
v dihu teh sapic
gaji šuste . . .

In med šustenje
gajev glasi
pesem se slavcev;
sladko in milo
v večer doni.

A na vasice
diha tvoj mir
angel pokoja . . .
Koče zapušča
skrb in nemir . . .

Vekomir.

Srečni ljudje.

14. Vesel redovnik.

Mstarih zapiskih jezuitskega reda se čita to-le: Še za časa svetega Ignacija, ustanovnika tega reda, je bil v noviciatu mladenič, po imenu Franc Kosterus, ki se je zelo rad smejal. — Nekega dne ustavi svetnik veselega novinca in ga na govori: »France, slišim, da se ti vedno smeješ...« Mladenič pobesi oči in trepetaje pričakuje, da bode prav pošteno grajan in oštet. Toda ne; zgodi se ravno nasprotno. Sv. Ignacij nadaljuje in ga še vzpodbuja, rekoč: »Moj sin, smejaj se, le smejaj se, veseli se v Bogu; zakaj redovnik nima nikakršnega vzroka, da bi bil žalosten, ima pa tisoč vzrokov, da naj bo vesel!«

15. Srečna redovnica.

Slavna karmeličanka, sv. Terezija, je imela v svojem življenju pretrpeti silno veliko neprijetnosti in bridkosti: trpinčile so jo hude bolezni, preganjali so jo ljudje in nadlegovali hudobni duhovi, tudi Bog jo je poizkušal z dušno zapuščenostjo in suhoto. — Pa v sredi brezmejnih bridkosti in bolečin je vendar ostala utolažena in celo veselega srca. Polagoma se ji je tako priljubilo trpljenje, da se ji je zdelo takrat neprijetno, če ni imela nič potrpeti. Večkrat je ponavljala lepe besede: »Gospod, trpeti ali umreti!« Hotela je s tem reči, da rajši umrje, kot bi bila oproščena vseh bolečin, ker brez trpljenja bi ne mogla biti podobna svojemu Zveličarju.

Svoje duhovne hčerke je opominjala in priganjala, da naj bodo vesele in naj se radostno zabavajo v prostih urah ter naj zapojejo kako kratkočasno pesem. Včasih je še sama kaj komponirala. V karmeličanskem samostanu sv. Jožefa v Avili še zdaj kažejo piščalko in majhen bobenček, s katerim se je v praznikih igrala kot preprosto dete.

Posebno je čislala in rada pohvalila neko jako sveto in strogo tovarišico, ki je bila pa posebno iz-

najdljiva in spretna za prireditve nedolžnih iger in zabav ob času odmora. Nekega dne je bila sv. Terezija v parlatoriju z neko tujo osebo. Medtem, ko je bil ravno prosti čas za razvedrilo, so si izmislile v sosedni sobi redovnice neko novo, preprosto igro: ena izmed njih se oboroži z veliko palico, češ da bode pastirica, druge pa naj bodo njene ovčice; spravijo se lepo v vrsto in korakajo pod njenim poveljstvom ter glasno posnemajo beketaanje ovčic in jagnjet. — Sveta prednica sliši ta nenavadni šum, in že se je hoče lotiti neka nevolja, češ, kaj poreče tuja oseba. Že se pripravlja, da bo pokarala preglasne tovarišice, a ko jih zagleda v toliki radosti pri tej nedolžni igri, se takoj pomiri, in ne da bi jih svarila, se jim še sama vesela pridruži in mekeče kakor druge.

16. Ali veš?

Ali veš, pri kom bi jaz najrajši stanoval? Mar li pri bogatih ljudeh, kjer je vsega dovolj? Ne. Pri učenih ljudeh, kjer se lahko vpraša za vsako reč? Ne. Ali v ubožnih beraških kočah? Tudi ne. V velikem izobilju ravnotako ne kot v grenkem uboštvu. V zadovoljnem srednjem stanu, kjer ljubezen oskrbljuje zveličanje moje duše, zvestoba straži moje srce, zdrava pamet me varuje nevarnosti, zdrava hrana krepča moje ude, tehtno delo sladi kosilo, vesela pesem in srčna molitev končuje dan; — tam bi hotel stanovati.

Ali veš, kaj daje največje veselje? Mar li to, če bi mogel podedovati veliko denarja in blaga? Ne. Če bi si pridobil veliko časti in spoštovanja? Če bi videl samo vesele obraze okrog sebe? Skoraj — pa vendar ne. Če me vse ljubi in čisla? Tudi še ne... Če morem sovražnika rešiti iz nevarnosti in osrečiti zapuščenega in zboljšati hudobnega, da bi me mogel še ob koncu svojega življenja blagoslavljati; to, se mi zdi, bi bilo največje veselje na zemlji.

Adolf Kolping.

Gregec — Grbec.

(Spisal Jos. Vandot.)

Groznikov Matijec je gledal molče ta prizor. Oči so mu bile mračne in gledal je samo Jakca. Ko pa je zajokal Gregec na glas, je poskočil naglo na nože in je stopil tik pred Jakca. »Pusti ga!« je rekel in je pogledal temno na tovariša. A Jakec se je zasmel vnovič, pa je odgovoril: »Poglej si dobro škratca, ako ga še nisi videl nikoli.«

»Pusti ga, ti pravim!« je ponovil Matijec grozeče. A Jakec ga ni čul. Zavrtel se je zopet z Gregcem v okrogu in je poteptal bele, lepe šmarnice. Zavrelo je tedaj v Matijcu, da je postal rdeč kakor rak. Dasi je bil za pol glave manjši nego Jakec, se je vendar zaprašil vanj. Stisnil je Jakca za komolec, da je zavrisnil od bolesti in je izpustil hipoma ubogega Gregca na tla. »Čaj, poplačaš mi to!« je zaklical srdito in se je vrgel na Matijca.

A Matijec je bil gibčen. Samo z desno nogo je krenil, in Jakec se je spotaknil, pa je ležal na tleh. Pokleknil je nanj Matija, pa ga je jel obdelavati s pestjo. »Kako si hudoben, Jakec,« je govoril Matijec. »Kaj ti je storil ubogi Gregec, da ga zasmehuješ in mučiš? Čakaj, ti pokažem, kako je to hudo!«

In obdeloval je Matijec stokajočega Jakca s pestjo tako hudo in tako dolgo, da ga je popolnoma ukrotil. Ves upehan je slednjič odnehal in je vstal. Mirno se je sklonil potem. Pobral je Gregčev klubček, pa mu ga je dejal na glavo. »Pojdi, Gregec!« je dejal in ga je prijel za roko. Mirno in tiho sta šla skozi goščavo in sta se spustila po robu navzdol. Ustavil se je tam Matijec, pa je izpregovoril:

»Lepe šmarnice si imel, Gregec. Pa ti jih je pomendral hudobni Jakec. Če hočeš, pa nabereva drugih.«

In pričela sta trgati bele šmarnice. Počasi se je potolažil Gregec. Zadnje solze je obrisal z lic; samo v srcu ga je še bolelo in peklo. Gledal je Matijca,

ki je skrbno in pridno nabiral šmarnice. Hvaležno ga je gledal, in srce mu je bilo polno vdane ljubezni do dobrega, blagega Matijca.

»Matijec,« je izpregovoril naposled. »Nikoli ti ne pozabim tega, oj, nikoli! Samo ti si mi bil danes dober — samo ti si me ubranil zaničevanja. O, Matijec, Matijec!«

»Pojdi, pojdi, Gregec!« je odgovarjal Matijec. »Ničesar posebnega nisem storil. Veš, vsakega bi branil tako, če bi ga pričel Jakec zasmehovati. Kar tiho bodi, Gregec, in pozabi na vse!«

»Pa da si mene branil, Matijec, mene, ki me dražijo in zaničujejo povsod,« je govoril Gregec. »Oj, nikoli ti ne pozabim tega! Veš, hudo mi je, da mi je zrastle na hrbtu grba, oj, tako hudo! A kaj morem za to?«

Razžalostil se je Gregec zopet. A Matijec je stopil k njemu, pa ga je prijel za roko. »Tiho bodi, Gregec, in ne govori tako! Rad te imam, Gregec, rajši kot vse druge tovariše. Pa če mi pričneš zopet tako neumno govoriti, veš, se pa skregam tudi s tabo.«

Hvaležno je pogledal Gregec tovarišu v oči. Stisnil mu je roko in v srcu mu je postalo tako prijetno in mehko, da bi se bil skoro razjokal od veselja. Oj, ta Matijec! Kako dober je in prijazen! Njega ima rad, njega, ki se mu posmehujejo tovariši na vasi, ker je tako nesrečen, da nosi grbo. Nikoli mu ne pozabi tega. Rad ga bo imel tako, da dá zanj svoje življenje, ako bo kdaj treba. Oj, ta Matijec, ta zlati Matijec!

Mislil je tako Gregec, ko je trgal šmarnice, in je molčal. Srečnega se je čutil kot še nikdar v svojem življenju. Saj je vedel in je bil prepričan, da ga ljubi in rad ima še eden človek, razen očeta in matere. Matijec ga ima rad, ta zlati Matijec, ki ga bo branil vedno pred zasmehovanjem hudobnih vaških paglavcev. Da, Matijec, oj, ta Matijec!

Premišljeval je še Gregec, kako bo pravil doma, da ga je branil danes Matijec in da je dejal, da ga ima rajši kot vse druge tovariše na vasi. Pa bodo veseli mamica in tudi oče bodo veseli. Nagradili bodo

Matijca, ki je revnih staršev, oj, bogato ga morajo nagraditi. In radi ga morajo imeti, kot ga ima on.

»Pa se bo tudi zgodilo tako,« je sklenil Gregec svoje premišljevanje in je bil trdno prepričan, da se zgodi vse tako. Utrgal je še eno šmarnico, potem pa je stopil k Matijcu.

Takrat pa se je oglasil gori v goščavi krik. Glej, Jakec se je sprl z Janezom! Jezen je bil Jakec na Janeza, ker mu ni pomagal, ko ga je mikastil Matijec tako neusmiljeno. Pa sta se pričela prepirati. In naposled se je hotel Jakec znesti nad Janezom. A Janez je bil pameten. Videl je, da ni kos razsrjenemu tovarišu; zato je vstal naglo, pa je pokazal pete. Bežal je iz grmovja in jo je pcedil preko senožeti. Preskočil je potoček in je kmalu izginil v gozdu. Seveda, Jakec pa za njim! A smolo je imel Jakec. Že je skoro dosegel Janeza pri potočku. Srečno je preskočil Janez. A Jakec se je zapletel med visoko travo. Spotaknil se je in je štrbunknil naravnost v vodo. Milo je zajokal; toda naglo se je pobral in je odšel tja dol na prod — moker kot miš.

»Prav mu je!« se je zasmel Matijec veselo. »Zakaj pa je tako hudoben? Oj, prav mu je!« — Podal je nato Gregecu velik šopek šmarnic, pa je nadaljeval: »Vidiš, tu imaš druge šmarnice; veš, da ne boš žalosten, ker ti je prve poteptal hudobni Jakec.«

Gregec jih je vzel, pa se je nasmehnil hvaležno. »Oj, kako si ti dober, kako si dober!« je ponavljal. »Veš, nikoli ti ne pozabim tega.«

Zamahnil je Matijec z roko. »Ali čuješ, Gregec, kako veselo prepevajo ptiči v grmovju?« je vprašal kar naenkrat. A ni čakal, kaj mu odgovori Gregec, ampak je zavriskal, da je odmevalo do belih snežnikov: »Juhuhu!« Prijel je nato Gregeca za roko, in odšla sta vriskajoč preko prelepe senožeti. In niso pretekle tri minute, ko sta pričela prepevati glasno in jasno pesem, da je drhtela od veselja širna senožet.

»Pomlad je prišla že —
holadijé . . .
na strme prišla goré —
holadijé . . .«

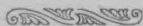
Prepevala sta Matijec in Gregec preko vse senožeti in še celo tam po produ sta prepevala veselo. Za roko sta se držala in sta spela proti domu. Sredi proda pa je ležal na veliki skali mokri Jakec. Kakor martinček je ležal na solncu, pa je čakal, da ga posuše solnčni žarki . . .

*

Lepo je okrasil tisti večer grbavi Gregec oltarček Matere božje. Solnce je bilo ravno zašlo, in lepo so rdeli in žareli visoki snežniki, ko je prižgal Gregec na oltarčku svetlo lučko. Na vasi je zapel zažorski zvon v tihi večer. Pokleknil je tedaj grbavi Gregec. Pobožno je sklenil svoje roke, pa je pogledal hvaležno in zaupno na podobo Matere božje. Pobožno je molil in je priporočal Kraljici pomladi — sebe in Matijca.

Veselo je trepetala lučka na oltarčku. Naravnost v obraz je svetila grbavemu Gregcu. Obsvetila je tam dve gorki solzi, ki sta pritekli dečku iz oči, ko je molil tudi za Matijca in se je zahvaljeval Materi božji, da mu je dobila prijatelja — prijatelja, ki ga bo imel vedno rad in ga bo vedno branil. Pa četudi je Gregec nesrečen, ker ima grbo na hrbtu, vendar bo vesel in zadovoljen, dokler ga čuva Mati božja in zlati Matijec . . .

Preden je šel Gregec k počitku, je še materi potožil vso svojo bridkost. Ljubeča mati ga je znala tako potolažiti in umiriti, da je molil tudi za Jakca.

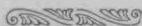
Pet pedi.

Polž je vprašal prepelico:
„Kaj je pota do vasi?“
Prepelica je zapela
v gostemprosu: „Petpedi.“

Polž je pet pedi prelezal,
a vasi še bilo ni;
jezen kazal je rožičke,
dolge skoraj pet pedi.

Prepelica je rožičke
odkljuvala: Hihih!
In prodala jih je polju
za prosenih pet pedi.

S. S.

Kako je Martinek opravil prvo sv. obhajilo.

Sj, Martinek vam je bil deček poln življenja in radosti.

Hodil je v raztrganih hlačicah, s privihanimi rokavci in skakljal ob žuborečem potočku. Bil pa je zelo radoveden. Vse je hotel vedeti: kako da voda sama teče, pa ne govori in ne čuti; občudoval je ptičice, ki znajo tako lepo peti, pa ne povedo, zakaj tako lepo pojo itd.

Vedno je hodil po gozdu in stikal po drevju, da bi našel kako gnezdo. Ptičaril je dan na dan.

Ko pa je začel hoditi v šolo, je bil priden in poslušen učenec. V šoli so ga gospod katehet imeli radi in mu čestokrat dali kako podobico.

Ker so bili njegovi součenci nekateri že starejši, so jih gospod katehet odločili, da jih bodo pripravljali za prvo sveto obhajilo. Martinku pa so rekli: »Priden si, a premlad si še, ne morem te še letos pustiti k prvemu svetemu obhajilu. Pridno se uči, drugo leto boš gotovo ti dobil prvi dovoljenje.«

Učenci so se mu zaničljivo smejali, ko so šli iz šole, Martinek pa je žalosten in jokajoč pritekel domov k materi in ji povedal, da ne sme letos k svetemu obhajilu.

Drugi dan pa je šel Martinek vseeno k posebni uri, ko so gospod katehet pripravljali učence za prvo sveto obhajilo. Toda zamudil je takoj prvič, ker je moral iti še prej v prodajalno. In ko je pred klopjo molče molil »molitev pred poukom«, so že škodoželjno vpili njegovi součenci: »Kovačev je prišel, pa ste rekli, da ne sme priti.«

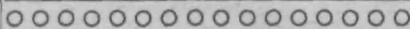
Gospod katehet pa, ki so poznali pridnost Martinkovo, so rekli: »No, le hodi se učiti, boš pa drugo leto bolje znal!«

Poslušal je nauke, ki so jih razlagali gospod katehet, in si jih dobro zapomnil.

Prišla je zadnja ura pouka, ura izpraševanja, ko se je odločila usoda posameznega učenca. Nobe-

Babica pripravlja vnuka za
prvo sv. obhajilo.

den ni hotel iti v prvo klop na prvo mesto, ker vsak se je bal biti prvi vprašan. Potisnili so tja Martinka, ki pa je rad šel, saj si tako ni mislil, da bi ga vprašali, še manj pa, da bi mu dali listek.

Prišli so gospod, in vsi so se tresli, samo Martinek je mirno sedel v svoji klopi. Naenkrat ga pokličejo in vprašajo: »Koliko si se naučil? Znaš dobro katekizem?«

»Da, vse znam.«

Dobil je par vprašanj, jih moško odgovoril in dobil — prvi — listek.

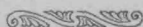
»Tako se morate učiti, dragi otroci, ako hočete kaj doseči. Vidite, ta je bil zadnji v vaših vrstah, pa sem mu dal prvemu listek. Posnemajte ga!«

Moško je korakal Martinek domov in prinesel materi veselo novico. In seveda so morali to veselo novico zvedeti tudi stara mamica, Martinkova dobra babica!

Pa s tem je dobil Martinek le pravico, da sme iti že letos k prvemu svetemu obhajilu. Storila je svojo dolžnost le njegova glavica, — kaj pa srce? O, tudi to je vrlo dobro pripravil. Zelo se je veselil svetega trenutka, ko se bo prvič približal angelski mizi; štel je dneve in potlej ure, koliko jih bo še preteklo do tedaj. Lepo je molil in opravil vse, kar so mu naročili gospod katehet in mu še doma naložili njegova skrbna mati. Najbolj natanko pa sta se o tem svečanostnem opravilu pomenila s preljubo babico. Kar kleče in ves zamaknjen je poslušal njene nauke in nasvete ter skrbno popraševal, kako naj stori to in ono.

Po svetem obhajilu so gospod katehet prvobhajance še pogostili in jim dali lepe podobice v spomin. Martinku so pa še posebej rekli: »Najmanjši in najmlajši si izmed vseh. Le hitro rasti, pa ne le po telesu, ampak glej, da boš velik tudi po modrosti in bogoljubnosti!« Martinek je hvaležno prikimal in v svojem srečnem srcu trdno sklenil, da bo zvesto izpolnjeval želje svojega dobrega kateheta.

Mostiški.

Kresna pravljica.

Bilo je dete, ki je imelo bolno mater.

»Kaj, če mamica ne ozdravijo, kaj boš počelo, dete, na svetu samo brez ljubljene majke?«

In dete, dobro dete, je skrbelo v mladem srcu, kaj bo z mamico, saj je mamica vendar vse njegovo življenje, vse njegovo veselje in radost. Kako je bilo lepo druga leta! Na spomlad — šlo je z mamico na njivo, bralo prvih pomladnih rož po dobri, in mamica mu je povedala vse, kako se pravi tej in oni roži in zakaj. Šlo je z mamico v hosto — oj, koliko ptičk! Kar mrgolelo je med vejicami, in iz grma so zletale v drugega z glasnim vriščem. Oj, povsod je bilo tako lepo, dokler so bili mamica zdravi!

»O mamica, vi ne smete umreti!« In mislilo je mlado srce in iskalo misli, kako bi ozdravilo majko. Iskalo jo je in jo je našlo.

Kresni večer je bil, tisti večer, ko se godijo v njem čudeži — tako je pomislilo dete. Trave bodo govorile, ptički si bodo ta večer pripovedovali o usodi ljudi, drevesa bodo šepetala o bogatih zakladih, ki so jih zakopali Turki pred davnimi leti v naših krajih, in sveti Janez, kralj tega čudovitega večera, bo delil zaklade, delil bo srečo vsem, ki so blažega, nedolžnega srca. Tudi meni jo bo dal dobri svetnik.

Tako je mislilo dete in steklo v cerkev in pomolilo pred svetim Janezom, ki stoji nad krstnim kamenom in krščuje Gospoda.

»Ljubi sveti Janez, glej, ko sem bil še čisto majčken, sem bil že krščen pri tvojem krstnem kamenu, usliši me sirotka. Kaj ne, da boš pokazal zelišče, ki bo ozdravilo mojo mamico. Koliko zakladov razdeliš to noč po vsem svetu! Kaj ne, ljubi sveti Janez, da boš tudi meni dal, da ozdravijo mamica?«

Tako je molilo dete zaupno. In glej — svetnik sveti Janez je pogledal na dete tako ljubo in prijazno. In dete je vedelo, da ga bo uslišal dobri svetnik, in šlo je veselo domov.

»Mamica, ozdraveli boste! Sveti Janez vam bo dal zdravje!« je prihitelo v sobo. »Prav gotovo vam ga bo dal; tako me je ljubo pogledal, ko sem ga prosil.«

»Bog te usliši!« je vzdihnila bolnica in milo se ji je storilo. O detinsko, čisto srce, ali se ne pogovarja s svetniki in angelci božji?

»Pojdeš iskat stelje, da boš nastlal po hiši! Danes na to noč pridejo angelci spat v vsako hišo. Le mnogo je nasuj, da ne bodo spali na trdem! In kresnic boš šel natrgat na vrt in jih boš zataknil za okna! Danes bo šel sveti Janez mimo, da bo videl, da tudi midva praznujeva njegov god,« so sinku veleli mati.

Otrok je pa ubogal, da more kaj storiti svetniku v čast, ki mu bo ozdravil mamico.

Vzel je jermenček in stekel v Steljnice in narval veliko butaro stelje in natrgal velik šop belih kresnic. Vso hišico je nastlal s steljo, da bodo na mehkem ležali angelci božji, in za vetrnice je zataknil rože svetega Janeza, da jih bo videl svetnik, ko bo šel zvečer mimo koč praznovat v dobrave svoj god —

* * *

Z nemirnim srcem je šlo dete spat ta večer. Usta so šepetala drobno molitvico v čast svetemu Janezu, srce je upalo v neomajani veri in nadi, duša mu je drhtela v velikem pričakovanju in hrepenenju.

»Danes pridejo angelci v našo hišo, morajo me uslišati. Danes bo šel sveti Janez tod mimo in gotovo me usliši, saj me je tako ljubo pogledal v cerkvi.«

In glej — angelci so res prišli v zlatih suknjicah in z zlatimi perutničkami. Tiho so šepetali med sabo, kakor bi molili polglasno molitev in plegli so po steljici.

»Oj kako mehko se leži na steljici, ki so jo nastlale nedolžne roke! Pridno dete je to, ki nam je pripravilo to posteljico. Obdarovati ga moramo bogato.«

Tako so govorili angelci božji in so sladko zasпали.

Sveti Janez je pa pogledal skozi okno — o kako mu je žarel sveti obraz! Pogledal je skozi okno in velel angelcem: »Le pustite ves blagoslov v tej koči, ker pridno je dete in lep sprejem nam je pripravilo!«

In že je šel svetnik naprej kresovat v trate in dobrave, šel je čez polja in jih blagoslovil, da se je sklanjalo žito v ponižni pobožnosti, ko je sprejemalo svetnikov blagoslov — —.

Zjutraj pa, še preden se je zdanilo, so odšli angelci po prstih iz hiše.

Steljica je bila pa poležana, in bolna mamica so vstali še prej kot dete in niso bili nič več bolni.

Bogumil Gorenjko.

Bolna hčerka materi.

Z besedami so drugi god
voščili naši mami;

— a jaz bi raje tisočkrat
voščila ga s solzami.

Saj hčerine solze pozna
le mati ljubezniva;

le materina duša ve,
kaj v teh se solzah skriva.

A eno željo naj povem:

Naj Stvarnik večne sreče
nad nebom združinasenkrat,
kjer solza več ne teče.

Kjer ni se bati smrti več,
trpljenja in boleznj;

kjer hčer in mater vekomaj
zedinja vez ljubezni.

S. S.

Slovo od njiv.

Ah, najlepše razcvetela
mi je trata moja,
v solncu so zavalovala
polja zlata moja!

Jaz pa moram v tuje kraje
daleč proč od doma,
čez ta polja, čez te griče
moja noга roma.

Kaj naj vzamem za spomin
si od tebe, trata,
kaj naj vzamem za spomin
si od vas, o polja zlata?

Mak rdeč, oj mak rdeč
vtaknil bodem si za trak,
in kresnico, oj kresnico
za spomin od njiv in trat!

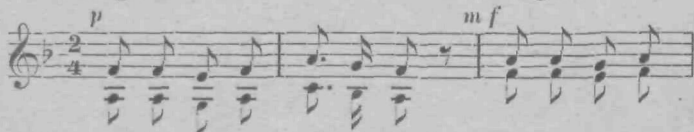
Bogumil Gorenjko.

Na počitnicah.

Allegro

P. Angelik Hribar.

1. Ve-trič ve - je	sko - zi gozd,	vseh skr - bi moj
2. Soln-ce si - je	vrh go - ric,	ej o - bra-zek
3. Sre - ča, ra - dost	moj je gost,	vseh skr - bi zdaj

1. duh je prost.	He - ja, v polje,	go - ro, log,
2. jas - nih lic!	Solnce si - je,	ha - ha - ha,
3. duh je prost.	Le ve - se - lo,	hu - hu - hu,

1. pe - vat, vri - skat	brez nad - log!
2. sre - ča, ra - dost	se sme - hlja.
3. čas po - čit - nic	tu je, tu!

Sokolov.

Sv. Telo.

Škrjanček pesem žvrgoli,
 klas pšenični že zori,
 rž visoka se priklanja,
 mak v nji sladke upe sanja.

Snoč so angelci prišli
 polje obiskat,
 danes pa sam Kristus je
 v njem veseli svat.

Cvetko Gorjančev.

Rešitev uganke št. 5.

Marko — moker.*

Prav so uganili: Anica Horvatova, učenka v Ljutomeru; Potočnik Marica, učenka II. razreda v Ljubljani; Porekar Viktor in Ciril, učenca na Humu; Brus Mici, Turk Pavla in Bajc Tončka, učenke VII. razreda dekliške šole v Idriji; Bloudek Leo, Papež Karol, Skube Sil., Miklič Nace, Novak Drago, Rezelj J., Schneider Fel., Bradač J., Kristan B., Bastaš T., Košak Rud. in Jan., Slak Matija, Tomc Mat., Rauh Metod, Adamlje Fr., Žukovec Fr., učenci IV. razreda; Kastelic Viktor, Selak Ivan, Novak Jož, Recelj J., Lukšič Jož., Medvešček J., učenci III. razreda; Kastelic Ema, učenka V. razreda v Novem mestu; Robzelj Jož., Rodič Lovr., Selak Jož., Franko Jož. in Alojzij, Tomažin Lud., učenci v Zameškem pri Kostanjevici.

* Nekateri čitateljski so pa storili še več, kot je zahtevala naša naloga, češ: 45123 = komar, in 42153 = kamor.

Odgovor na šaljivo vprašanje št. 5.

Peta oseba vzame jajce s skledo vred.

Prav so odgovorili: Anica Horvatova, učenka v Ljutomeru; Potočnik Marica, učenka II. razreda v Ljubljani; Berus Nikolaj, Tomc T., Miklič Nace, Selak Žan, Skube Vester, Rauch Metod, Harlekin Bertl, Rozman Jožef, Human Viki, Bloudek Leon, Bregar Lojze, Žakovic Fr., učenci IV. razreda v Rudolfovem; Urankar Franica, Firm Milka, Divjak Franica, Kovče Marica, učenke IV. razreda pri Sv. Juriju ob Taboru; Kovarič Alojzija, Slekovec Ana, Važša Tonika, Kobarič Jozefa in Straus Mici, učenke V. razreda pri Sv. Križu na Murskem polju; Sunčič Alojzij, Magdič Franc, Oster Alojzij, Babič A., Spindler Fr., Klemenčič Jak., Loparnik Al., Slavič, Tkalec, Makovec, Vau-potič, Gottlich, Sterniša, Filipič, Prelog, Čuk, Petovar, Žabota, Vrbnjak Stan., Novak Ivan, Škrjanc Anton in Vrbnjak Alojzij, učenci pri Sv. Križu na Murskem polju; Bloudek Leo, učenec IV. razreda v Rudolfovem; Šporn Anton, učenec v Kranju; Selak Ivan, Novak Jož., Recelj J., Lukšič Jož., Medvešček J., učenci III. razreda; Papež Karol, Skube Sil., Miklič Nace, Novak Drago, Recelj J., Schneider Fel., Bradač J., Kristan B., Bastaš T., Košak Rudolf in Jan., Slak Matija, Tomc Mat., Rauh Metod, Adamlje Fr., Žukovec Fr., učenci IV. razreda v Novem mestu; Robzelj Jož., Rodič Lovr., Selak Jož., Franko Jož. in Alojzij, Tomažin Lud., učenci v Zameškem pri Kostanjevici; Oblak Minka, učenka V. razreda na Viču.